

Arrest

nr. 341 057 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 4 februari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 maart 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EDOM, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 juli 2022 heeft verzoeker in België om internationale bescherming verzocht.

1.2. Per beslissing van 25 maart 2024 heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de internationale beschermingsstatussen geweigerd. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing heeft ingediend werd verworpen bij arrest van 29 november 2024 met nr. 317 680. Verzoeker heeft tegen dit arrest een voorziening in cassatie ingesteld bij de Raad van State. De Raad van State heeft bij beschikking van 6 februari 2025 met nr. 16.168 het cassatieberoep niet toelaatbaar verklaard.

1.3. Op 4 februari 2025 trof verweerder de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied – verzoeker internationale bescherming. Deze beslissing wordt thans aangevochten en luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [M.]
voornaam : [M.M.]
geboortedatum : [...]2000
geboorteplaats : [...]
nationaliteit : Pakistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/03/2024 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 29/11/2024 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde dat twee ooms, één tante en zijn grootvader legaal in België verblijven, één tante en een oom legaal in Frankrijk verblijven en dat zijn moeder in Nederland verblijft. Zij behoren allen echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van:

- “- Artikel 7, artikel 62, §2 en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- Artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven;
  - Artikelen 3, 8 en 9 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;
  - Artikelen 4, 7 en 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;
  - Het principe van non-refoulement ;
  - De zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.

Hij betoogt als volgt:

“Eerste onderdeel

De bestreden beslissing baseert zich op artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, dat als volgt leest:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;” (eigen aanduiding)

Een toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 mag dus geen afbreuk doen aan de internationaalrechtelijke verplichtingen die op de tegenpartij rusten, met inbegrip van de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna het EVRM genoemd).

De bewoording van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 heeft de Raad van State dan ook tot de volgende conclusie geleid:

“De verzoekende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM.”

Ook Uw Raad heeft dit principe reeds toegepast:

« A l’instar de la partie requérante, le Conseil rappelle que l’examen de l’article 3 de la CEDH doit s’effectuer au moment de la prise de la mesure d’éloignement et non au moment effectif de son exécution. »

Wanneer er een reëel risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM, komt het aan de verwerende partij toe om op basis van een rigoureuus onderzoek iedere twijfel hierover weg te nemen. Dit volgt uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat in het arrest Khasanov en Rakhmanov t. Rusland het volgende geoordeeld heeft:

« L’appréciation de l’existence d’un risque réel appelle nécessairement l’application de critères rigoureux (Chahal, précité, § 96, et Saadi, précité, § 128). C’est en principe au requérant qu’il incombe de produire des éléments susceptibles de démontrer qu’il existe des motifs sérieux de croire que, si la mesure incriminée était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de faire l’objet d’un traitement contraire à l’article 3 (voir, par exemple, Saadi, précité, § 129, et N. c. Finlande, no 38885/02, § 167, 26 juillet 2005). S’il le fait, il appartient ensuite au Gouvernement de dissiper tout doute à ce sujet (F.G. c. Suède, précité, § 120). » (eigen aanduiding)

Bovendien vormt een bevel om het grondgebied te verlaten een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3, lid 4 van richtlijn 2008/115/EG.4 Artikel 5 van voornoemde richtlijn stelt het volgende:

“Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie- en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”

De bestreden beslissing maakt in navolging van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 een formele vermelding van het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven van verzoeker, alsook van zijn

gezondheidstoestand. De bestreden beslissing geeft echter geen blijk van een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM.

Vermits de tegenpartij met de bestreden beslissing uitvoering geeft aan het Unierecht, is zij evenzeer gehouden tot eerbiediging van de bepalingen uit het EU-Handvest. Artikel 4 van het Handvest vormt in dit verband de Unierechtelijke evenknie van artikel 3 van het EVRM.

In het geval van verzoeker, heeft het noch voor het CGVS, noch voor Uw Raad ter discussie gestaan dat hij ahmadimoslim is.

Voor het CGVS stond het evenmin ter discussie dat de autoriteiten in het land van herkomst van verzoeker daden van vervolging stellen jegens de geloofsgemeenschap waartoe verzoeker behoort. De weigeringsbeslissing van 25 maart 2024 stelt hierover het volgende:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Zo bevat de Pakistaanse 'Penal Code' meerdere artikelen die er specifiek op zijn gericht om het geloof van de Ahmadiyya-gemeenschap als blasfemie te beschouwen en strafrechtelijk te vervolgen. In deze context ontstond een klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid ten aanzien van de Ahmadiyya-gemeenschap, dat de leden van deze gemeenschap blootstelt aan mishandeling, geweld en intimidatie vanwege sommige medeburgers, alsook vanwege de Pakistaanse overheid. Dit klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid wordt door de Pakistaanse autoriteiten gedoogd en in sommige gevallen zelfs aangemoedigd, zoals bijvoorbeeld het tolereren en vergoelijken van anti-Ahmadi-propaganda vanwege onder meer extremistische, religieuze groeperingen. Ook in het dagelijkse leven worden de Ahmadi geconfronteerd met haat, (valse) beschuldigingen van blasfemie, bedreigingen, economische belemmeringen en andere discriminatoire bejegeningen vanwege hun medeburgers. De meerderheid van geweldsplegingen en/of aanklachten van blasfemie tegen de gemeenschap is afkomstig van medeburgers, omwonenden, van lokale geestelijken, al dan niet opgezweept door haatspeech, en geïndoctrineerd door onevenwichtige curricula in het onderwijs en straffeloze uitingen van haat in de media, ook door politieke leiders. Het aantal aanklachten tegen Ahmadi's onder de blasfemiewetgeving is gedaald sinds 2018 maar vanaf 2021 is een stijging te bemerken. In 2021 en 2022 werden respectievelijk 110 en 107 Ahmadi's aangeklaagd.” (eigen aanduidingen)

Het CGVS heeft in de beslissing van 25 maart 2024 eveneens aangegeven dat er rekening gehouden moet worden met een onderraportering van geweldsdelicten jegens ahmadi's, en dat de ahmadi's in Pakistan zich in een preciaire situatie kunnen bevinden.

Deze voorgaande elementen stonden niet ter discussie voor Uw Raad, die in zijn arrest van 29 november 2024 geoordeeld heeft dat:

“[...] er in Pakistan daden van vervolging jegens de Ahmadi-gemeenschap plaatsvinden, dat er sprake is van een wettelijke strafbaarstelling, dat de Pakistaanse autoriteiten bovendien deze strafwetgeving toepassen en dat medeburgers zich door dezelfde wettelijke bepalingen gesterkt zien om leden van de Ahmadi-gemeenschap aan te vallen, elementen die op zich niet betwist worden, en die bovendien worden gestaafd aan de hand van de voorbeelden aangehaald in en bij het verzoekschrift.” (eigen aanduidingen)

Het CGVS en Uw Raad hebben geoordeeld dat de strafrechtelijke vervolging van een geloofs-gemeenschap door de Pakistaanse autoriteiten niet volstaat om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging op basis van zijn geloofsovertuiging vast te stellen.

Indien de “discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld”, in combinatie met een strafrechtelijke vervolging, niet voldoen om de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen, vormen zij minstens een reëel risico op een menonwaardige behandeling in het land van herkomst dat strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Deze elementen stonden noch voor het CGVS, noch voor Uw Raad ter discussie, en zijn sinds het arrest van Uw Raad van 29 november 2024 bekleed met het gezag van gewijsde. De tegenpartij had er dus kennis van, of had er minstens kennis van moeten hebben.

Niettemin ontbeert de bestreden beslissing ieder onderzoek onder het licht van artikel 3 van het EVRM. Zonder onderzoek naar het reële risico op een menonwaardige behandeling dat resulteert uit het geweld tegen de ahmadiyyagemeenschap in Pakistan, schendt de bestreden beslissing het procedurele luik van artikel 3 van het EVRM.

Op deze manier schendt de bestreden beslissing eveneens artikel 4 van het Handvest als Unie-rechtelijke evenknie van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker vraagt niet aan Uw Raad om het onderzoek op basis van voormelde bepalingen uit te voeren. Hij vraagt eenvoudigweg om vast te stellen dat de bestreden beslissing gespeend is van ieder onderzoek naar het risico op een menonwaardige behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Door geen rekening te houden met verdragsrechtelijke verplichtingen die krachtens voornoemde bepalingen op de tegenpartij rusten, schendt de bestreden beslissing artikel 7 van de wet van 15 december 1980.

Zonder een aandachtig, rigoureuus onderzoek naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, schendt de bestreden beslissing artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en het principe van non-refoulement.

Zonder rigoureuus onderzoek naar het risico op een menonwaardige behandeling bij een terugkeer naar het land van herkomst, geeft de bestreden beslissing geen blijk van een deugdelijke motivering, wat neerkomt op een schending van artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980.

Op deze manier schendt de bestreden beslissing eveneens artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Tweede onderdeel

Artikel 8 van het EVRM beschermt het privé-, gezins- en familieleven. Hoewel vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst een afzonderlijke bescherming geniet onder artikel 9 van het EVRM, kan een geloofsovertuiging deel uitmaken van het beschermde privé- en familieleven. Het EHRM heeft in die zin geoordeeld in het arrest Folgerø e.a. t. Noorwegen:

98. Deuxièmement, selon la circulaire F-03-98, sauf dans les cas où la demande de dispense portait sur des activités clairement religieuses et où il n'y avait pas besoin de justification, les parents devaient fournir des motifs raisonnables à l'appui de leur demande pour obtenir une dispense partielle (voir l'extrait de la circulaire figurant dans la motivation de la Cour suprême reprise au paragraphe 42 ci-dessus). La Cour observe que les informations relatives aux convictions religieuses et philosophiques personnelles concernent certains des aspects les plus intimes de la vie privée. Elle pense comme la Cour suprême que le fait d'obliger les parents à communiquer à l'école des renseignements détaillés sur leurs convictions religieuses et philosophiques peut entraîner une violation de l'article 8 de la Convention, voire aussi de l'article 9 (ibidem). [...] » (eigen aanduidingen)

De strafrechtelijke vervolging in Pakistan van het ahmadigeloof – die op geen enkel moment ter discussie gestaan heeft – vormt een inbreuk op verzoekers recht op godsdienstvrijheid bij een terugkeer naar Pakistan. Vermits hij er door de strafrechtelijke bepalingen in zijn land van herkomst ervan weerhouden zal worden om zijn geloof te belijden, raakt dit evenzeer aan de meest intieme aspecten van zijn privé- en familieleven.

De bestreden beslissing neemt het gezins- en familieleven van verzoeker op stereotype wijze in overweging door te stellen dat er geen familieleven vermoed wordt met de familieleden van verzoeker die aanwezig zijn op het Belgische grondgebied.

De tegenpartij gaat zo voorbij aan de inmenging met zowel het recht op godsdienstvrijheid als het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven waaraan de bestreden beslissing verzoeker blootstelt.

Op deze manier schendt de bestreden beslissing zowel artikelen 8 als 9 van het EVRM. Dit komt ook neer op een schending van het Unierechtelijke equivalent van deze bepalingen, te weten artikelen 7 en 10 van het EU-Handvest.

Zonder een correct en volledig onderzoek naar de inmenging met het familieleven van verzoeker, schendt de bestreden beslissing eveneens artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980.

Zonder deugdelijk onderzoek naar de inmenging met de rechten die verzoeker geniet op basis van deze bepalingen, is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. Dit komt neer op een schending van artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980. De bestreden beslissing schendt zo eveneens de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

2.2. Vermits werd geoordeeld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus (cf. punt 1.2), kan er geen sprake zijn van een schending van het beginsel

van non-refoulement. Dit kernbeginsel uit het vluchtelingenrecht, ook gewaarborgd in het aangehaalde artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, houdt in dat een persoon niet mag worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een risico loopt op vervolging of ernstige schade.

2.3. Kernbetoog van verzoeker ter ondersteuning van het eerste onderdeel van het middel is dat de bestreden beslissing geen blijk geeft van een onderzoek naar het risico op een mensenwaardige behandeling. Naar het oordeel van verzoeker schendt de bestreden beslissing hierdoor artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest, de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet alsook de zorgvuldigheidsplicht. Volgens verzoeker is er hierdoor ook geen sprake van een deugdelijke motivering waardoor hij artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht

2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verplicht verweerder niet om rekening te houden met het risico op een mensenwaardige behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Wel legt deze bepaling van de Vreemdelingenwet het bestuur de verplichting op om rekening te houden met het gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand. De bestreden beslissing bevat duidelijke afwegingen in dit verband. Verzoeker brengt deze niet aan het wankelen door ze stereotiep te achten.

2.5. Vermits de bestreden beslissing duidelijk is gemotiveerd in rechte en in feite en verzoeker kritiek uit op de deugdelijkheid van de motieven en hij dus kan worden geacht deze motieven te begrijpen, is er geen sprake van een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het middel wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. De Raad leidt als kernpunten uit de in punt 1.2 vermelde beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het vermelde arrest van de Raad af dat er geen sprake is van een systematische groepsvervolging van de Ahmadiyya in Pakistan en dat verzoeker algemene informatie bijbrengt over de situatie van de Ahmadiyya in Pakistan maar nalaat geloofwaardige elementen bij te brengen aangaande zijn persoonlijke, individuele situatie die erop wijzen dat hij in het verleden of in de toekomst wegens het behoren tot de Ahmadiyya-gemeenschap en het belijden van het Ahmadi-geloof het risico loopt op een vervolging door de Pakistaanse overheid. Tevens werd geoordeeld dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. Specifiek voor wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan in het in punt 1.2. bedoelde arrest van de Raad worden gelezen: *“Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.”*

In de in punt 1.2. bedoelde beschikking van de Raad van State kan worden gelezen:

“Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest “geen blijk gegeven van een gedegen, rigoureuus onderzoek naar het risico om blootgesteld te worden aan dezelfde praktijken van vervolging die volgens de [Raad voor Vreemdelingenbetwistingen] bestaan in Pakistan en waar de geloofsgemeenschap van verzoeker aan blootgesteld wordt”, waardoor verzoeker artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) geschonden acht. Omdat hij daardoor “geen daadwerkelijk rechtsmiddel” heeft gehad, acht verzoeker ook artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden. Verzoeker verwijst naar rechtspraak betreffende de voormelde bepalingen van het EVRM, doch hij toont daarmee niet aan dat de supra geciteerde overwegingen betreffende de algemene situatie voor Ahmadi's in Pakistan in strijd zijn met de voorwaarde van een grondig en nauwgezet onderzoek, zoals vereist door artikel 3 van het EVRM. Verzoeker gaat immers voorbij aan de op meerdere rapporten gesteunde analyse van die algemene situatie in het bestreden arrest en aan de in dat arrest vermelde elementen die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

doen besluiten dat het louter behoren tot de Ahmadigemeenschap niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.”

Alsook:

“In de mate dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvaardt dat in Pakistan bepaalde daden van vervolging hebben plaatsgevonden of nog plaatsvinden tegen leden van de Ahmadi-gemeenschap, is dit niet in strijd met de overweging dat daaruit niet blijkt dat aldaar sprake zou zijn van een “systematische vervolging van de Ahmadigemeenschap”, zodat een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, waarbij verzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto moet aantonen.”

2.7. Verzoeker verwacht een rigoureuus onderzoek naar het risico op een onmenselijke behandeling bij een terugkeer naar Pakistan, maar de Raad ziet de grondslag van deze verwachting niet in, gezien de in punt 1.2. bedoelde beslissing en het vermelde arrest van de Raad. De algemene situatie in Pakistan noopte verweerder er immers op zich niet toe afwegingen te maken in het licht van artikel 3 van het EVRM en verzoeker heeft voor het treffen van de bestreden beslissing geen persoonlijke elementen bijgebracht in het licht van deze verdragsbepaling die verweerder diende te betrekken in de motieven van de bestreden beslissing. Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling in het licht van de algemene situatie in het land (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)). Zoals gezegd ontbreekt elk begin van bewijs van persoonlijke elementen of omstandigheden. Ook thans in het verzoekschrift wordt zulks niet aangehaald.

Het eerste middelonderdeel is derhalve ongegrond.

2.8. In een tweede onderdeel van het middel is verzoeker van oordeel dat artikel 9 van het EVRM en artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werden geschonden, alsook artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van hetzelfde Handvest, dat zowel het privé- als het gezins- en familieleven beschermt. Verzoeker is hierbij van oordeel dat een geloofsovertuiging deel uitmaakt van het beschermde privé- en familieleven.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de overwegingen die in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen onder het kopje *“Gezins- en familieleven”*. Deze overwegingen blijven daarom overeind en dus blijkt geen schending van artikel 8 van het EVRM in het licht van een gezins- en familieleven.

2.10. Uit de door verzoeker geciteerde § 98 van het arrest Folgero e.a. tegen Noorwegen van 29 juni 2007 van het EHRM blijkt inderdaad dat informatie over persoonlijke religieuze en filosofische overtuigingen betrekking heeft op enkele van de meest intieme aspecten van het privéleven. Dit houdt echter niet in dat artikel 8 van het EVRM geloofsovertuiging waarborgt via het privéleven. Dit kan niet worden afgeleid uit de volgende zin uit § 98 van voormeld arrest van het EHRM: *“It agrees with the Supreme Court that imposing an obligation on parents to disclose detailed information to the school authorities about their religious and philosophical convictions may constitute a violation of Article 8 of the Convention and possibly also of Article 9.”* [vrije vertaling: *“Het Hof is het met de Hooggerichtshof eens dat het opleggen van een verplichting aan ouders om gedetailleerde informatie over hun godsdienstige en levensbeschouwelijke overtuiging te verstrekken aan de schoolautoriteiten een schending kan vormen van artikel 8 van het Verdrag en mogelijk ook van artikel 9”*]. Uit het citaat van verzoeker blijkt alleszins duidelijk dat hij niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat een geloofsovertuiging deel uitmaakt van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familieleven.

2.11 Uit verzoekers betoog blijkt dat hij een schending van artikel 9 van het EVRM (dat onder meer de vrijheid van godsdienst waarborgt), situeert bij een terugkeer naar Pakistan, door de strafrechtelijke vervolging van het Ahmadigeloof aldaar. Artikel 9 van het EVRM strekt er echter niet toe de vrijheid van godsdienst te beschermen in het land van oorsprong. Er anders over oordelen zou de verdragsluitende staten ertoe verplichten om in feite op te treden als indirecte hoeders van de vrijheid van godsdienst voor de rest van de wereld.

2.12. Alleszins kan in de in punt 1.2. bedoelde beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gelezen: *“U toonde evenmin aan dat u Pakistan verlaten heeft omwille*

van het feit dat u niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering uw geloof heeft kunnen belijden.” In het in punt 1.2. bedoelde arrest van de Raad kan worden gelezen: “Waar verzoeker verder opmerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Ahmadi-gemeenschap tevens wordt gevisieerd door de Pakistaanse autoriteiten en dat het daarom voor hem niet mogelijk was om de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten te laten registreren bij deze autoriteiten, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing niet enkel wordt gemotiveerd dat verzoeker van de door hem aangehaalde feiten geen documentaire bewijzen voorlegt, doch tevens verklaarde dat hij evenmin een beroep deed op de Ahmadi-gemeenschap in zijn regio van herkomst. In de door hem geschetste context, waarbij hij stelt op verschillende momenten te zijn gevisieerd omwille van zijn Ahmadi-geloof, kan echter wel degelijk worden verwacht dat verzoeker dergelijke incidenten zou bespreken met zijn geloofsgemeenschap en op die manier tot een oplossing trachtte te komen, quod non.”

Opnieuw blijft verzoeker thans hangen in algemene informatie over het belijden van het Ahmadi-geloof in Pakistan. Er worden nergens individuele elementen aangehaald die dateren van voor de bestreden beslissing en die erop wijzen dat verzoeker niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering zijn geloof zal kunnen belijden in Pakistan. Ook thans in het verzoekschrift worden geen dergelijke elementen ontwikkeld.

Het tweede onderdeel van het middel is derhalve ongegrond.

2.13. De Raad concludeert bijgevolg dat het enig middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA